

วิวัฒนาการการศึกษาปฐมวัย

1. โอกาสในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็กปฐมวัย

ช่วงอายุปฐมวัย คือห้าปีแรกของชีวิตนั้นเป็นช่วงเวลาที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนาชีวิตของเด็ก สมมองของเด็กพัฒนาอย่างรวดเร็ว ในช่วงห้าปีแรกของชีวิต เป็นช่วงเวลา que เด็กมีการพัฒนาทางการรับรู้ ภาษา สังคม อารมณ์และกล้ามเนื้ออย่างรวดเร็ว การพัฒนาทางสมมองของเด็กขึ้นอยู่กับการกระตุ้นทางสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณภาพของการเลี้ยงดูและระดับการปฏิสัมพันธ์ที่เด็กได้รับ เด็กทารกที่ได้รับการกอด หยอกล้อ อาหารและกระตุ้นทางการมองเห็นจะได้เปรียบเด็กที่ไม่ได้รับหลายเท่า เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูเอาใจใส่อย่าง โกลัซติดมีโอกาที่จะพัฒนาทักษะทางการรับรู้ ภาษา อารมณ์ และสังคมอย่างเต็มที่ มีโอกาที่จะเติบโตขึ้นอย่างสมบูรณ์แข็งแรงและมีความเชื่อมั่นและรู้จักคุณค่าของตนมากกว่าเด็กที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่ การพัฒนาในแต่ละด้านนี้ล้วนแต่มีความสำคัญต่อชีวิตความเป็นผู้ใหญ่ของเรา เพราะประสบการณ์ในวัยเด็กเป็นสิ่งที่มอิทธิพลต่อความเป็นตัวตนของเรา

แม่สภาพแวดล้อมของบ้านเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในช่วงชีวิตวัยเด็ก แต่ถึงกระนั้นก็ตามก็ยังจำเป็นอย่างยี่งที่เด็กจะต้องได้มีโอกาสรับบริการพัฒนาเด็กปฐมวัยรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง เช่นบริการในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

ผลสำรวจสถานการณ์เด็กและสตรีในประเทศไทย พ.ศ. 2555 ซึ่งจัดทำโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ ด้วยการสนับสนุนจากยูนิเซฟ พบว่า มีเด็กอายุ 3-5 ปี ประมาณร้อยละ 84 กำลังเรียนในระดับก่อนวัยเรียน และพบว่า ในกลุ่มเด็กที่แม่ไม่มีการศึกษามีอัตราเข้าเรียนระดับก่อนวัยเรียนต่ำกว่าเด็กที่แม่มีการศึกษา นอกจากนี้มีเด็กอายุ 3-5ปี ในกทม. เพียงร้อยละ 66 ที่เข้าเรียนก่อนวัยเรียน

2. ผลกระทบจากความหลากหลายจากความหลากหลายทางวัฒนธรรมต่อพัฒนาการและการเจริญเติบโตของเด็ก

ในศตวรรษที่ 21 จะมีลักษณะที่ ภูมิภาคต่างๆมีการติดต่อเชื่อมโยงกันอย่างไร้พรมแดนคนซึ่งอยู่ในภูมิภาคหนึ่ง สามารถรับรู้การเปลี่ยนแปลงและการเคลื่อนไหวต่างๆได้อย่างทันท่วงที เหมือนกับการอยู่ในพื้นที่เดียวกัน ทำให้มีการพัฒนาและการแข่งขันในด้านต่างๆมากขึ้น ทำให้มีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีความรู้ความสามารถและพร้อมรับการเจริญเติบโตในด้านต่างๆมากขึ้น มีการถ่ายโอนแรงงาน และประกอบอาชีพอย่างเสรี ส่งผลให้เกิดการรับเอาวัฒนธรรมจากที่หนึ่งไปยังอีกพื้นที่หนึ่ง การบริ โภคในด้านวัตถุนิยมจะมีเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ ส่งผลโดย ตรงต่อสถาบันต่างๆในสังคม โดยเฉพาะ สถาบันครอบครัวสภาพสังคมไทย ในปัจจุบันเป็นที่ จากสังคมแต่ก่อนที่เป็นครอบครัวแบบขยาย ที่ประกอบไปด้วยสมาชิกของครอบครัวหลายรุ่นอายุที่มาอยู่รวมกันเป็นสถาบันครอบครัวแต่ก่อนนี้มีความเข้มแข็ง มีการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่งค่อนข้างสมบูรณ์ ซึ่งคุณลักษณะที่ดีและคุณงามความดี บุคลิกภาพลักษณะนิสัย วัฒนธรรมประเพณีที่ดีงามจะมีการสืบสานได้อย่างครบถ้วน และมีการยึดถือปฏิบัติต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น เมื่อย้อนไปในอดีตจะพบว่า ลักษณะวิถีชีวิตและการดำเนินชีวิตของคน ในสมัยก่อนค่อนข้างเรียบง่าย ไม่มีการแข่งขันกันเพื่อเอาตัวรอด แต่จะมีการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี และมีลักษณะเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กันมาก ทำให้สถาบันครอบครัวมีความเข้มแข็ง ปัญหาพฤติกรรมของเด็กและเยาวชนไม่มีความรุนแรงแรงอย่าง ในสังคมปัจจุบัน แต่เมื่อมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านต่างๆมากขึ้น เนื่องจากการรับเอาวัฒนธรรมและเทคโนโลยีทางชาติตะวันตกเข้ามา ประกอบกับการพัฒนาประเทศเพื่อการเตรียมรับการเปลี่ยนแปลงสังคมโลก ที่มีการพัฒนาอย่างไม่หยุดยั้ง ส่งผลโดยตรงต่อสถาบันครอบครัว และ โครงสร้างของครอบครัวจะเปลี่ยนเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น บทบาทของพ่อแม่จะเปลี่ยนไป จากเดิมที่ผู้เป็นพ่อจะเป็นผู้ผิดชอบ ในการทำมาหาเลี้ยงครอบครัว ส่วนผู้เป็นภรรยาจะอยู่เลี้ยงดูลูกและทำงานบ้าน เปลี่ยนเป็นทั้งพ่อและแม่ต่างก็ต้องออกไปทำงานนอกบ้าน เพื่อหารายได้จุนเจือครอบครัว ทำให้บทบาทของแม่จากเดิมก็เปลี่ยนไปด้วย มีเวลาในการอบรมเลี้ยงดูน้อย และส่วนใหญ่ในปัจจุบัน แม่จะจ้างคนอื่นมาเลี้ยงดูลูกแทน เมื่อต้องออกไปทำงานนอกบ้าน หรือพ่อแม่อาจส่งลูกเข้าสถานรับเลี้ยงเด็ก ทำให้ส่งผลกระทบต่อพัฒนาการโดยรวมของเด็ก การขัดเกลาทางด้านจิตใจและพฤติกรรมจะขึ้นอยู่กับผู้ที่ให้การดูแล ซึ่งไม่ใช่บุคคลที่เป็นพ่อแม่ หรือสมาชิกในครอบครัว ดังนั้น ปัญหาพฤติกรรมต่างๆ ของเด็ก จึงทวีความรุนแรงมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทั้งปัญหาทางด้านพฤติกรรมส่อเสียด ปัญหาด้านเพศ หรือปัญหายาเสพติดต่างๆก็มีมากขึ้น ดังนั้น การมองแบบย้อนกลับคือ การแก้ปัญหาที่ต้นเหตุของปัญหาต่างๆ ด้วยการอบรมเลี้ยงดูและสร้างรากฐานของชีวิตตั้งแต่แรกเริ่ม ให้มีความเข้มแข็ง คือการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ในระดับปฐมวัย ทั้งนี้เพราะพัฒนาการที่ดีของเด็กเริ่มต้นจากครอบครัว เด็กจะเติบโตมีคุณภาพ และมีบุคลิกเช่นไร จะเป็นคนดีหรือไม่ดี ส่วนหนึ่งย่อมมาจากสภาพของครอบครัว และวิธีการอบรมเลี้ยงดูของครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญ เพราะนอกจากครอบครัวจะถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมแล้ว ยังทำหน้าที่ดูแลเด็กมาตั้งแต่เกิด จนเติบโตพึ่งตนเองได้ ครอบครัวเป็นแบบอย่างในการหล่อหลอมความรู้สึก นึกคิด และจิตใจ พฤติกรรม และจิตสำนึกของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ปลูกฝังค่านิยม ความรัก คุณค่า ประสบการณ์ชีวิต การอบรมเลี้ยงดูจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง และผู้ที่มีอิทธิพลสำคัญต่อการอบรมเลี้ยงดูเด็กคือ พ่อแม่หรือผู้ปกครอง ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูแบบต่างๆ จึงมีผลต่อพฤติกรรมและการปรับตัวของเด็ก เช่น การเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวที่ดีของเด็ก การอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจและทอดทิ้ง มีความสัมพันธ์ต่อการปรับตัวที่ไม่ดีกับเด็ก

3. เหตุปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก

1. สถานภาพของครอบครัว “ครอบครัว” เป็นสภาพแวดล้อมอันดับแรกที่มีความใกล้ชิดกับเด็กมากที่สุด ลักษณะครอบครัว โครงสร้าง ขนาดจำนวนสมาชิกในครอบครัว ความสัมพันธ์ในครอบครัว ฐานะ เศรษฐกิจและสังคม จึงมีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเด็กเป็นอย่างมาก เด็กที่เติบโตมาในครอบครัวขยายที่มีสมาชิกในครอบครัวหลายคน มักได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างอบอุ่นใกล้ชิด แต่ก็อาจเกิด ความสับสนในบทบาทของสมาชิกแต่ละคนได้ ครอบครัวเดี่ยวแม้จะมีขนาดเล็กก็มีความเป็นตัวของตัวเอง ในการอบรมดูแลเด็กไปในทิศทางเดียวกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบทบาทของพ่อและแม่ ในการให้เวลาที่มีคุณภาพและเห็นความสำคัญของการส่งเสริมพัฒนาการเด็ก ความสัมพันธ์อันดีในครอบครัว ทำให้เกิดความมั่นคงทางจิตใจและสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่ ในขณะที่ครอบครัวที่มีปัญหาขัดแย้งหรือแตกแยก เด็กจะรู้สึกกระเทือนจิตใจ ขาดความอบอุ่นและไม่แน่ใจในบทบาทของตนเอง ก็อาจทำให้พัฒนาการหยุดชะงักได้ ระดับฐานะเศรษฐกิจและสังคมของพ่อแม่ รวมทั้งความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการของเด็ก มีผลต่อความสามารถในการตอบสนองความต้องการของเด็กได้ถูกต้องและเหมาะสม ครอบครัวที่มีรายได้น้อย มีโอกาสจำกัดที่จะตอบสนองความต้องการที่จำเป็นของเด็กให้ได้เพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าพ่อและแม่มีการศึกษาน้อยและขาดความเข้าใจรวมถึงขาดความสนใจเกี่ยวกับการอบรมดูแลเด็กอย่างเหมาะสมด้วยแล้ว เด็กมักถูกทอดทิ้งและละเลยความต้องการตามพัฒนาการเด็ก ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียทั้งทางร่างกาย อารมณ์และจิตใจ สังคมและสติปัญญา ทำให้เกิดปัญหาพัฒนาการหยุดชะงักหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้

2. การอบรมเลี้ยงดู พ่อแม่เป็นบุคคลที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ให้เจริญเติบโตอย่างเต็มที่และมีความสุข ทั้งทางร่างกายและจิตใจจนสามารถที่จะปรับตัวให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมต่างๆ ดังนั้น การอบรมเลี้ยงดูเด็ก ในเบื้องต้นจึงเป็นการวางรากฐานการดำเนินชีวิตให้กับเด็ก และมีอิทธิพลต่อการสร้างบุคลิกภาพและพฤติกรรมแก่เด็ก โดยที่เด็กจะเรียนรู้ค่านิยม ทศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรมต่างๆ ที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์ ในสังคมจากการสั่งสอนและชี้แนะของพ่อแม่ผู้ปกครองเป็นส่วนใหญ่ วิธีการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่ไม่เหมาะสมย่อมทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมหรือมีปัญหาได้ เช่น เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวมักมีสาเหตุมาจากการขาดความรัก ความเอาใจใส่ การอบรมสั่งสอน ความอบอุ่นในครอบครัว ซึ่งอาจส่งผลให้พัฒนาการตามวัยของเด็กหยุดชะงักหรือล้มเหลวได้

3. ภาวะโภชนาการ การได้รับสารอาหารที่ร่างกายต้องการเป็นปัจจัยสำคัญ

ในการปูพื้นฐานสุขภาพร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการเจริญเติบโตและพัฒนาการของเด็กปฐมวัยให้ดำเนินไปตามปกติ หากเด็กได้รับสารอาหารไม่เพียงพอกับ ความต้องการของร่างกายก็ย่อมส่งผลต่อภาวะโภชนาการและพัฒนาการในด้านต่างๆ ได้ ในช่วงปฐมวัยนี้ ร่างกายมีการเจริญเติบโตและพัฒนาไปหลายด้านพร้อมกัน โภชนาการที่เหมาะสมจะช่วยให้พัฒนาการและการเตรียมความพร้อมของเด็กปฐมวัยในด้านต่างๆ เป็นไปอย่างราบรื่น ภาวะโภชนาการจึงเป็นสัญญาณแสดงให้เห็นถึงความสมบูรณ์หรือบกพร่องทางด้านสุขอนามัยของเด็กได้ เด็กที่มีภาวะทางโภชนาการดีจะสามารถเจริญเติบโตได้สมบูรณ์ซ้ามีสัดส่วนและสภาพร่างกายผิดปกติ ทำให้พฤติกรรมและพัฒนาการในด้านอื่นๆ ผิดไปจากเด็กที่มีสุขภาพปกติ

สมาชิกในกลุ่ม 5

1. นางชานีชะ มาเลาะ รหัส 010
2. นางอิหยังะ ดาโอ๊ะ รหัส 011
3. นางสาวอาอีตะ เจะมุขอ รหัส 054
4. นางสาวแวนปีสะ มีนา รหัส 055
5. นางสาวสุไวยะห์ สุลหลง รหัส 056
6. นางสาวนุรีสัน มะโระ รหัส 057
7. นางสาวสุไฮลา เจ๊ะเลาะ รหัส 076
8. นางสาวนัสรีดา โตะสุ รหัส 078
9. นางสาวมาเรียมานี ดิชา รหัส 097
10. นางสาวนุรีดา แวญโซ๊ะ รหัส 098
11. นางยลิตา อูมา รหัส 106
12. นางสาวนุรฮูดา เจ๊ะมะสอง รหัส 107
13. นางสาวซาก็เราะะ ยะละหะ รหัส 108
14. นางสาวรอฮานี กาแบ รหัส 110
15. นางสาวยามีละ สะอิ รหัส 111

